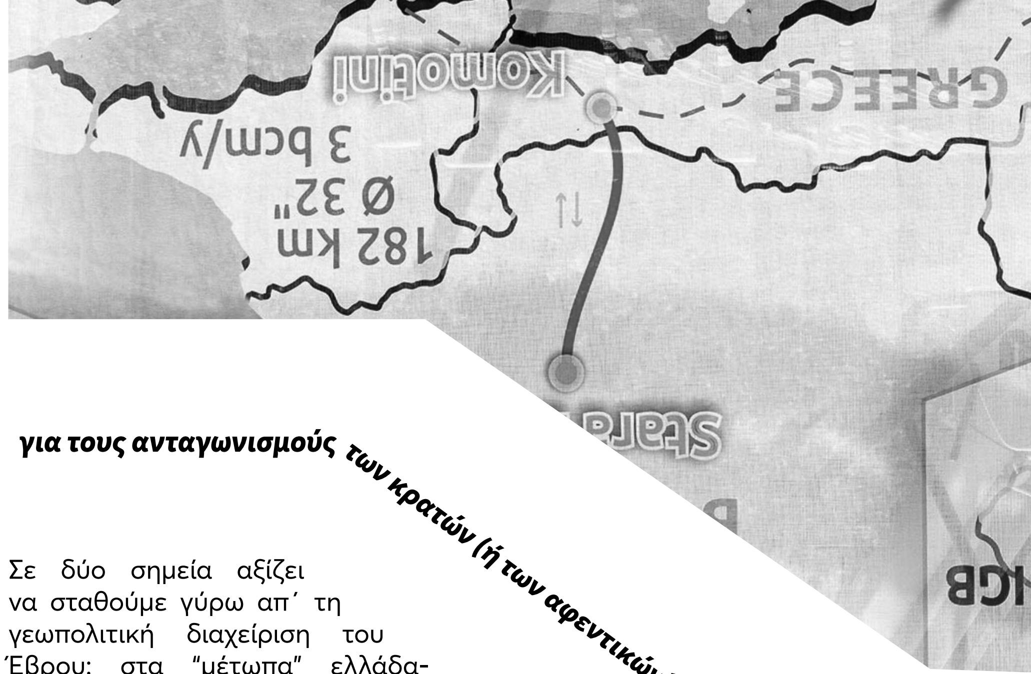
Όταν όλοι βγαίναν απ΄τα σπίτια τους να προστατεύσουν τα σύνορα.

Κείμενα περί της εθνικής ανάτασης προ πανδημίας.

…μια σύντομη εισαγωγή

Το τελευταίο χρονικό διάστημα, άλλοι από το διαδίκτυο, άλλες από τους χώρους εργασίας και τις σχολές μας και άλλα από το πεδίο δημόσιου λόγου και τις συνελεύσεις μας, παρατηρούμε μια θεαματική αναταραχή στην ελληνική πραγματικότητα. Από τα όσα συνέβησαν στα νησιά (Λέσβος, Χίος, Σάμος), με το ξύλο μεταξύ μπάτσων και ελληναράδων – που μόνο μια άβολη κι ενοχική ευχαρίστηση μας προσέφεραν - στα γεγονότα της συνοριογραμμής του Έβρου και των νησιών του Αιγαίου, εώς την δυστοπική συγκυρία του Covid-19, εντοπίζουμε έναν αναπόφευκτο – όπως θα εξηγηθεί στη συνέχεια – μετασχηματισμό της ελληνικής κοινωνίας. Η πραγματικότητα συντίθεται μέσα από την έξαρση του ελληνικού εθνικισμού και την εδραίωση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Οι καταδιώξεις μεταναστ(ρι)ών από λιμενικό, κατοίκους και frontex στα παράλια των νησιών, οι άθλιες συνθήκες εγκλεισμού που επικρατούν στα κέντρα κράτησης, η εδραίωση του στρατοαστυνομικού συμπλέγματος στη συνοριογραμμή (ασκήσεις καταστολής πλήθους, διαρκής επιτήρηση, επιχειρήσεις συλλήψεων μεταναστ(ρι)ών), η διαρκής ρήψη δακρυγόνων από τις ελληνικές αρχές (μπατσοστρατός), οι λεηλασίες των περιουσιών των μεταναστ(ρι)ών και η πλήρης εξαθλιώση τους από μπάτσους και κατοίκους στην περιοχή του Έβρου, η σύσταση παραστρατιωτικών ομαδών από φασίστες για την αποτροπή εισόδου των μεταναστ(ρι)ών στα ελλαδικά εδάφη και ως ακρογονιαίος λίθος, οι δολοφονίες (2 επιβεβαιωμένες) στα σύνορα, από ελληνικά πυρά, είναι μόνο ελάχιστα από τα γεγονότα που μας εξοργίζουν, επιβεβαιώνοντας παράλληλα αυτό που διαρκώς διατεινόμαστε · ο εχθρός μας βρίσκεται εντός των συνόρων. Το μοτίβο του θανάτου και τη καθημερινή δυστοπία των μεταναστ(ρι)ών έρχεται να συμπληρώσει η συνθήκη του Covid-19, με την περεταίρω στρατιωτικοποίηση των ζωών τους καθώς και την εντατικοποίηση των συνθηκών εγκλεισμού τους. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν η πλήρης απομόνωση τουλάχιστον τεσσάρων κέντρων κράτησης λόγω ανιχνευμένων κρουσμάτων, ο επιβεβαιωμένος θάνατος μιας μετανάστριας στο camp της Χίου καθώς και η επιβολή πλήρους καραντίνας, σε όσα άτομα κατάφεραν να προσεγγίσουν τον ελλαδικό χώρο, στα σημεία όπου εντοπίστηκαν (παραλίες, χωράφια). Η ελληνική πραγματικότητα, λοιπόν, όπως την αντιλαμβανόμαστε μέσα από την εμπειρία μας αλλά και τα διαμοιρασμένα βιώματα των καταπιεσμένων αυτού του έθνους, γίνεται ολοένα και πιο ασφυκτική. Σε καμία περίπτωση, όμως, δεν διαμορφώνεται μεταφυσικά – επειδή «έτσι μωρέ όλα πάνε σκατά» - αλλά ακολουθεί προσδιορίσιμη ιστορική συνέχεια και βασίζεται σε υλικές, δηλαδή υπαρκτές, συνθήκες. Χρέος μας – μεταξύ άλλων - προς την δημιουργία ρωγμών εντός αυτής της πραγματικότητας είναι η αποδόμηση της, μέσω της ερμηνείας της ιστορικότητας και των παραμέτρων της.

για τους ανταγωνισμούς των κρατών (ή των αφεντικών)…

Σε δύο σημεία αξίζει να σταθούμε γύρω απ΄ τη γεωπολιτική διαχείριση του Έβρου: στα "μέτωπα" ελλάδα-ήπα εναντίον τουρκίας-ρωσίας στην αντιπαράθεση για το μονοπώλιο παροχής φυσικού αερίου και στη συμφωνία ε.ε.-τουρκίας. Συγκεκριμένα, ο Έβρος βρίσκεται μεταξύ δύο ανταγωνιστικών αγωγών φυσικού αερίου: του transbalkan, συνέχεια του turkstream 2, όπου μέσω βουλγαρίας και σερβίας θα παρέχει φυσικό αέριο απ' τη ρωσία στην κεντρική ευρώπη, όπως και του υπό κατασκευή ακόμη IGB, όπου υποστηρίζεται από τουλάχιστον ελληνικό κι αμερικανικό κεφάλαιο. Όσον αφορά τη συμφωνία ε.ε.-Τουρκίας, θα επικεντρωθούμε στους όρους που εντοπίσαμε μια άμεση σύνδεση με τα γεγονότα σε Έβρο και νησιά. Αρχικά, ο ρόλος της τουρκίας είναι να ελέγχει αν και ποιες μετανάστριες περνάνε τα σύνορα, και ο ρόλος της ελλάδας να τις διαχειρίζεται. Αφενός, οι ρόλοι που ανέθεσε η ε.ε. σε ελλάδα και τουρκία δεν είναι καθόλου τυχαίοι, διότι βασίζονται σε πάγια αντικρουόμενα γεωπολιτικά συμφέροντα του κεφαλαίου των δυο κρατών. Αφετέρου, η ε.ε. υπόσχεται πως θα δεχτεί έναν αριθμό μεταναστών, εφόσον η τουρκία πληροί τα καθήκοντά της. Τελευταίος όρος-κλειδί της συμφωνίας είναι ότι τουρκία και ε.ε. θα συνεργαστούν για τη βελτίωση της κατάστασης στη συρία. Ακολουθούν οι αλλεπάλληλες εισβολές τουρκικών στρατευμάτων στην αυτόνομη περιοχή της βόρειας συρία σε συνεργασία με τις εγχώριες κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις, οδηγώντας στη ρήξη του κράτους της τουρκίας με την ε.ε. Ως αποτέλεσμα, με την απειλή της επαναπροώθησης μεταναστών σε ευρωπαϊκά εδάφη, οι παρακρατούμενοι στην τουρκία μετανάστες χρησιμοποιούνται ως μοχλός πίεσης της ε.ε. Και κάπου εδώ ξυπνάει το ακριτικό αίσθημα των ελληνόψυχων στα νησιά και τον Έβρο.

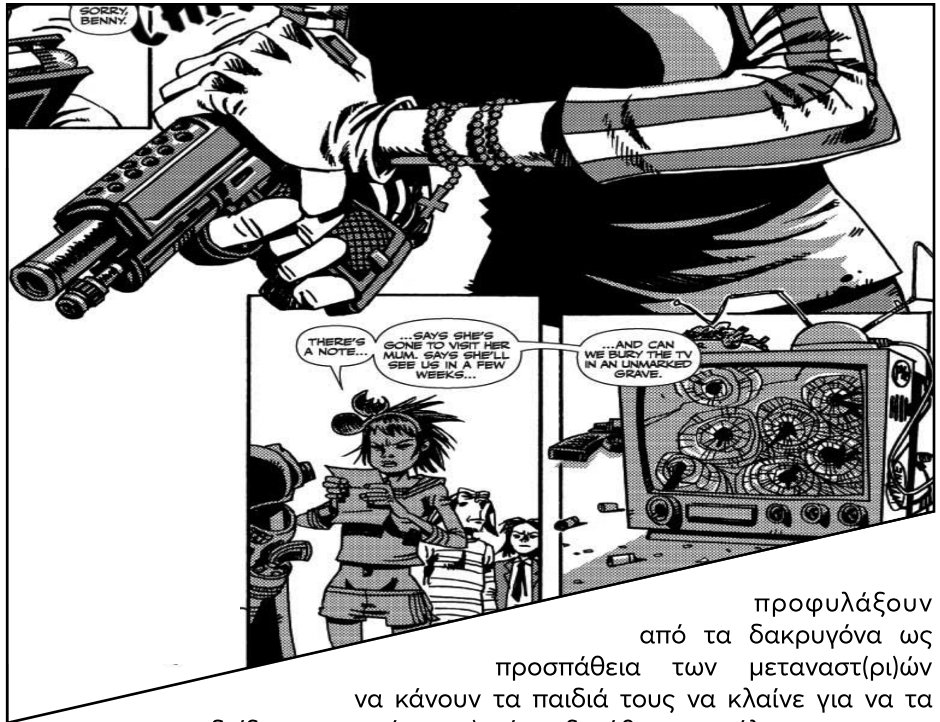
Η μεταναστευτική πολιτική της κυβέρνησης της νέας δημοκρατίας δεν είναι κάτι που πρέπει να εξετάζεται ανιστορικά και με αμιγώς ανθρωπιστικά κριτήρια, όπως πολλές φορές γίνεται απ' την αριστερά. Αφενός αποτελεί μια ταξική πολιτική κι αφετέρου διαμορφώνει τη συμπληρωματική συνέχεια της πολιτικής της αριστερής κυβέρνησης του σύριζα. Πρόκειται για την ρατσιστική κρατική διαχείριση της μετανάστευσης, στα μέτρα των εκάστοτε σκοπιμοτήτων του ίδιου του ελληνικού κράτους καθώς και των ντόπιων αφεντικών (μικρών και μεγάλων)· την διαχείριση δηλαδή του εργατικού δυναμικού. Αυτό που ανέκαθεν το νεωτερικό έθνος - κράτος επεδίωκε μέσω των μεταναστευτικών πολιτικών του, δηλαδή των συνόρων και των επιβεβλημένων συνθηκών σε αυτά, των κέντρων κράτησης και της γραφειοκρατίας του (άσυλο, άδειες παραμονής) ήταν και εξακολουθεί βέβαια να είναι η απαξίωση και η υποτίμηση της εργατικής δύναμης των μεταναστ(ρι)ών καθώς και η «αποθήκευση της», με τους όρους που τα αφεντικά επιθυμούν, για την περίοδο που αυτά την χρειαστούν. Έτσι, μέσω της στρατηγικής ρύθμισης της «ευαλωττότητας» των ελληνικών συνόρων, της πειθάρχησης στα κέντρα κράτησης, της διαίρεσης των μεταναστ(ρι)ών εντός των στρατοπέδων με βάση την καταγωγή, το φύλο και την ηλικία, της παρανομοποίησης τους με τα χαρτιά που (δεν) τους παράσχονται και της μείωσης του κόστους ζωών τους, το κράτος προσφέρει στα αφεντικά αυτό που περισσότερο από κάθε τι άλλο χρειάζονται, φθηνό εργατικό δυναμικό. Όσον αφορά τώρα την «προσφυγική κρίση» εν καιρώ σύριζα χρειάζεται να εντοπίσουμε κάποια σημαντικά σημεία πάνω στο ζήτημα της διαχείρισης των λεγόμενων ροών. Παρατηρούμε μια νέα πολιτική διαχείρισης των μεταναστ(ρι)ών, η οποία πάνω στον διαχωρισμό της μετανάστριας από τον πρόσφυγα, κανονικοποιεί τη δημιουργία κλειστών κέντρων κράτησης, εξασφαλίζει τεράστια κρατικά και όχι μόνο ποσά για τοπικές κοινωνίες,για μικρά και μεγάλα αφεντικά, για ΜΚΟ, για μπάτσους και στρατό και ανοίγει το δρόμο για άσκηση εντονότερης εξωτερικής πολιτικής με προοπτική προφανώς την μεγιστοποίηση των εισερχόμενων ποσών χρήματος. Η συγκυρία όμως που έφερνε νόμπελ και ευρωπαϊκό χρήμα στην ελλάδα πέρασε, οπότε η νέα πολιτική έπρεπε να συνεχιστεί πάνω στην παρακαταθήκη που άφησε ο ανθρωπιστικός σύριζα. Έτσι, σήμερα, ακούμε μόνο την λέξη μετανάστης αντί για πρόσφυγας, φανταζόμαστε γύρω μας «ασύμμετρες απειλές», μαθαίνουμε για ολοένα και περισσότερα κέντρα κράτησης (κατασκευασμένα προφανώς από το μεγάλο ελληνικό κεφάλαιο) και ενημερωνόμαστε για περεταίρω πάγωμα της έκδοσης αδειών. Η συγκυρία αυτή για εμάς, λοιπόν, καθιστά τον Έβρο του 2020 το αναγκαίο ιστορικό επακόλουθο της ελληνικής πραγματικότητας.

Οι κραυγές αγωνίας των ελλήνων, για την καταστροφή του βιοτικού τους επιπέδου λόγω της άφιξης μεταναστ(ρι)ών (μείωση τουρισμού κλπ), βρίσκονται στην μία, πατριωτική-ρατσιστική-ξενοφοβική πλευρά της πραγματικότητας. (Αντιδιαμετρικά από· και) Συμπληρωματικά με αυτήν, η "φιλοξενία" τους σημαίνει την άνθιση της οικονομίας των εκάστοτε τοπικών κοινωνιών-υποδοχέων, οι οποίες αποτελούν ρουφήχτρες του ευρωπαϊκού χρήματος, και του φτηνού εργατικού δυναμικού που βρίσκουν στο υποκείμενο της μετανάστριας. Αυτές οι κραυγές αγωνίας χρησιμοποιούνται σαν χαρτί διαπραγμάτευσης για το πόσα λεφτά θα τσιμπήσουν από την εε (κονδύλι για φιλοξενία σε ξενώνες/ ξενοδοχεία κατά κεφάλι τη μέρα, κονδύλι για σίτιση). Οι ξενοδόχοι απ' τη μια συμμετέχουν σε διαμαρτυρίες ενάντια στην άφιξη των μεταναστ(ρι)ών, απ την άλλη φροντίζουν να τα τσεπώσουν. Τα ευρωπαϊκά κονδύλια πέφτουν βροχή και οι ΜΚΟ ανθίζουν σαν παπαρούνες τον Απρίλη, δημιουργώντας καινούριες θέσεις εργασίας που θα στελεχωθούν από εργαζόμενους κατ'αρχάς ανεξαρτήτως πολιτικού χρωματισμού, κατά δεύτερον και από την υπόλοιπη ελλάδα. Και νέες θέσεις εργασίας σημαίνει κίνηση για την τοπική κοινωνία που αποκτά ανθρώπους να ταΐσει, στεγάσει (αυξήσεις ενοικίων) και καλύψει τις δευτερογενείς ανάγκες τους σε μετακίνηση, διασκέδαση κτλπ. Βραχύχρονους αφιχθέντες επίσης αποτελούν και οι έλληνες και διεθνείς δημοσιογράφοι, με τα συνεργεία τους ή χωρίς, που συρρέουν για να καλύψουν το φλέγον ζήτημα του "μεταναστευτικού", πόσο μάλλον όταν έλκονται από πολιτικά τεχνάσματα του τύπου νόμπελ ειρήνης. Ύστερα, έρχεται το ζήτημα των φτηνότατων εργατικών χεριών που διαχρονικά αποτελούν τα μεταναστά. Κι αυτό σαν χαρακτηριστικό των νεοφιλελεύθερων κοινωνιών, οι εργοδότες των οποίων θα αρπάξουν κάθε ευκαιρία να υποτιμήσουν την αξία του ωρομισθίου των από κάτω. Δεν είναι, δηλαδή, χαρακτηριστικό του ποιόντος του μετανάστη το να δουλεύει για λίγα λεφτά, γιατί έχει συνηθίσει στην φτώχεια, αλλά του έλληνα αφεντικού το να ξεζουμίζει τους εργάτες του. Τελικά, ακόμα και τα άτομα που δεν χώρεσαν σε κάποια κακοπληρωμένη δουλειά, και είναι ακόμα πιο μισητά ως τα μη παραγωγικά, θα αποτελέσουν στόχο αισχροκέρδειας για τα ντόπια μικροαφεντικά με διάφορους εφευρετικούς τρόπους (χρέωση φόρτισης κινητού, μπουκάλι νερό σε εξωφρενικά πολλαπλάσια τιμή κλπ). Τα δυο τελευταία είναι σε σχέση εξάρτησης με την ρατσιστική ιδεολογία του έλληνα, διότι χωρίς αυτήν δεν θα είχε κίνητρο για να φουσκώσει παραπάνω την τσέπη του – κι εδώ φανερώνεται ο ρατσισμός, πέρα απ' τη σκατοψυχιά και την ιδεοληψία του, περίτρανα ως υλικό συμφέρον.

...για τον ρόλο των μέσων μαζικής ενημέρωσης

Φυσικά, δεν θα μπορούσαμε να αφήσουμε στο απυρόβλητο την θέση των μέσων μαζικής ενημέρωσης στην τρέχουσα συγκυρία. Τα μμε ως ιδεολογικός μηχανισμός του κράτους, πιστά στο καθήκον τους δηλαδή την διάχυση της κυρίαρχης ιδεολογίας - μιας ιδεολογίας αμιγώς ρατιστικής και εθνοκεντρικής - στον κοινωνικό ιστό, έσπευσαν από την πρώτη κιόλας στιγμή που ξέσπασαν τα γεγονότα στον Έβρο να καλλιεργήσουν, μέσω των ρεπορτάζ και των ανταποκρίσεων τους, ένα πεδίο συσπείρωσης του – απαραίτητου για την κρατική συνοχή – εθνικού κορμού. Κανάλια, εφημερίδες, sites και ραδιόφωνα - καθεστωτικά και μη - χρησιμοποιώντας εκφράσεις και λέξεις με ιδιαίτερο συμβολισμό για το φαντασιακό του έλληνα, όπως «ασύμμετρη απειλή», «εισβολείς» και «ακρίτες» χαρακτηρίζοντας έτσι κατά αντιστοιχία την κατάσταση στον Έβρο, τους/τις μετανάστ(ρι)ες και τις παραστρατιωτικές ομάδες που είχαν συσταθεί στην περιοχή των συνόρων, πέτυχαν την κοινωνική νομιμοποίηση των ρατσιστικών πρακτικών των ελλήνων, ξεπλένοντας ακόμα και τις δύο δολοφονίες μεταναστών από ελληνικά πυρά. Η αδιάκοπη προβολή της στάση των τούρκικων αρχών και των μεταναστ(ρι)ών, με διαστρεύλωση των γεγονότων (π.χ. η παρουσίαση εικόνων με παιδιά τα οποία οι γονείς τους κρατάγαν κοντά στην φωτιά για να

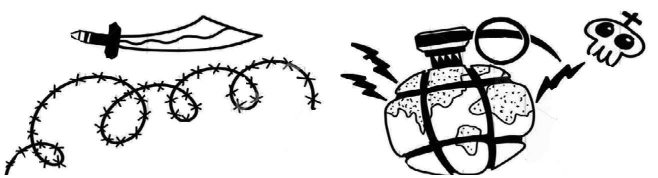

προφυλάξουν από τα δακρυγόνα ως προσπάθεια των μεταναστ(ρι)ών να κάνουν τα παιδιά τους να κλαίνε για να τα δείξουν στις κάμερες) κάνει ξεκάθαρο σε όλα μας το πως ο αντιτουρκισμός (για τον οποίο θα γίνει λόγος στη συνέχεια) και ο ρατσισμός ως κυρίαρχα ιδεολογήματα στον ελληνικό πυρήνα αναπαράγονται από τα media, όποτε το κράτος και το κεφάλαιο έχουν ανάγκη την εθνική συσπείρωση. Μια εθνική συσπείρωση που αντικατοπτρίζεται σε ματάδες «ήρωες», στρατιωτικούς «ακρίτες» και έλληνες «προστάτες των συνόρων». Μια εθνική συσπείρωση που πολεμάει – σαν άλλο 1821- του εχθρούς τούρκους και χτυπάει/εξεφτελίζει/δολοφονεί τους/τις μετανάστ(ρι)ες ανενόχλητη κάτω από τη σκιά του οξυμένου από τα media εθνικού ιδεολογήματος. Βέβαια, όλα αυτά διήρκησαν λίγο καιρό γιατί από τον πόλεμο για τον οποίο τα μμε μας προετοίμαζαν τόσο καιρό με τον ορατό εχθρό (Τουρκία), ήρθε εντελώς ξαφνικά η στιγμή για έναν άλλο πόλεμο, έναν πόλεμο με τον αόρατο εχθρό του Covid-19. Έτσι εν μία νυκτί ξεχάστηκαν οι προστάτες της εθνικής αρτιμέλειας και ήρθαν στο προσκήνιο νέες ενοιολογήσεις και αφηγήσεις, νεόι συμβολισμοί. Αρχίσαμε να ακούμε για «ατομική ευθύνη», για μπάτσους «μαχητές πρώτης γραμμής απέναντι στο ιό», ακόμα και για «αλληλεγγύη» από τους προασπιστές των κεφαλαιοκρατικών συμφερόντων. Ακούσαμε για μετανάστ(ρι)ες – υγειονομικές βόμβες και για επικίνδυνους Ρομά. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, λοιπόν, πιστά στο καθήκον τους – όπως είπαμε και στην αρχή – κατάφεραν για ακόμα μια φορά να μας αηδιάσουν.

...ο αντιτουρκισμός ως κυρίαρχο ελληνικό ιδεολόγημα

Ένα από τα βασικότερα ιδεολογήματα γύρω από τα οποία συσπειρώνεται ο ελληνικός εθνικός κορμός είναι ο αντιτουρκισμός. Το μίσος για τον τουρκικό λαό φαίνεται να συμπορεύεται ιστορικά με την δημιουργία του ελληνικού-έθνους κράτους. Θα μπορούσε κανένα με ευκολία, μάλιστα, να υποστηρίξει ότι είναι και ένα από τα βασικά δομικά ιδεολογικά χαρακτηριστικά αυτού του έθνους. Η αφήγηση περί τουρκοκρατίας συντελεί κάτι το τραυματικό για το ελληνικό φαντασιακό – παρά το γεγονός ότι δεν βιώθηκε ποτέ – με την οποιαδήποτε αναφορά σε ζητήματα γύρω από το έθνος της τουρκίας να προκαλεί αναταραχή σήμερα. Το ιδεολόγημα αυτό, φροντίζει το ελληνικό κράτος να το εμφυσεί στην κοινωνία που σχηματίζεται γύρω του από την αρχή κιόλας της δημιουργίας του, μέσω των ιδεολογικών του μηχανισμών όπως το σχολείο, τα μμε και η εκκλησία. Οι πάγιες αφηγήσεις στα σχολικά βιβλία περί βαρβάρων τούρκων, τετρακοσίων χρόνων σκλαβίας και σθεναρότητας των ελλήνων απέναντι στον τούρκο κατακτητή, τα κηρύγματα της ελληνορθόδοξης εκκλησίας και ο αντιμουσουλμανισμός καθώς και η διαρκής προετοιμασία των ελλήνων από το υπουργείο εθνικής άμυνας και τα μμε για ελληνοτουρκικό πόλεμο vol.2 μέσω των αναφορών για συνεχείς προκλητικές συμπεριφορές της τουρκίας όπως οι παραβιάσεις των συνόρων από τουρκικά F-16 – λες και το υπουργείο εθνικής αμύνης ντρέπεται να κάνει αντίστοιχες επιδείξεις δύναμης και μάλιστα τακτικότερα – και φρεγάτες του ναυτικού, συνθέτουν τον έλληνα πολίτη, από την νεαρή του κιόλας ηλικία, σε σημαντικό βαθμό. Αυτούς τους έλληνες πολίτες είδαμε λοιπόν να σπεύδουν στον Έβρο για να προστατεύσουν την επικράτεια από τους μιαρούς μετανάστες που «επιστράτευσαν» οι αιώνιοι τους εχθροί, οι τούρκοι. Η συνθήκη αυτή γίνεται περισσότερο κατανοητή αν μεγενθύνει κανένα σε συγκεκριμένες λεπτομέρειες γύρω από τα γεγονότα στα σύνορα. Είδαμε εταιρίες του ελληνικού κεφαλαίου να στέλνουν στην περιοχή υλικό (από τάηερ απ για χειροπέδες, εώς σύρμα για τον φράχτη), είδαμε να συγκεντρώνονται τρόφιμα από «αθώες» πρωτοβουλίες και οργανώσεις με σκοπό να διανεμηθούν στους λεβέντες που προστατεύουν τα σύνορα, είδαμε στρατιωτόμπατσους, παραστρατιωτικούς και πολιτοφυλακές να μιλάνε με περίσσεια περηφάνεια για το καθήκον τους, ακούσαμε τα καθάρματα των μέσων μαζικής ενημέρωσης να βομβαρδίζουν καθημερινά τους δέκτες με αντιτουρκισμό. Σε καμία περίπτωση, πάντως, δεν νιώσαμε την παραμικρή συγκίνηση για όλα αυτά. Ίσα ίσα, το μόνο που νιώσαμε ήταν η οργή απέναντι στον εχθρό που υπάρχει στην χώρα που ζούμε, έναν εχθρό όχι αφηρημένο όπως ο «τούρκος», έναν εχθρό με πολύ συγκεκριμένα χαρακτηριστικά και πολύ συγκεκριμένο αποτύπωμα στις ζωές μας· το ελληνικό κράτος και το κεφάλαιο.

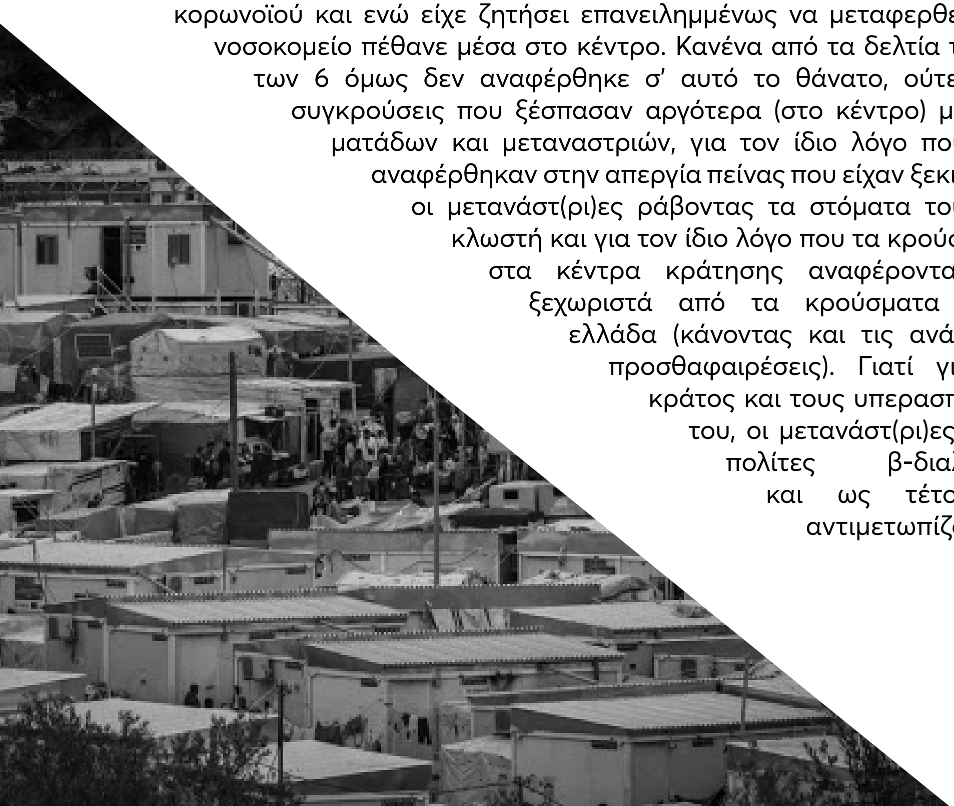
...για τον εθνικό κορμό σε έβρο και νησιά

Ο εθνικισμός αποτελεί ένα πάντα επίκαιρο κι εύπλαστο εργαλείο στα χέρια του κράτους, που τον επιστρατεύει σε καταστάσεις «εθνικής σημασίας». Καθίσταται εφικτός αφού πατάει πάνω σε 2 έννοιες του έθνους και της πατρίδας, που έχουν κατορθώσει να εδραιωθούν στο φαντασιακό της κοινωνίας και οι οποίες εκφράζουν μια ενότητα γλώσσας, θρησκείας, παράδοσης, αποτυπωμένης εντός συγκεκριμένων γεωγραφικών ορίων. Μια ενότητα που όπως μας διδάσκουν υπάρχει apriori (αφού ακολουθεί μια ιστορική συνέχεια 3000χρόνων!!), και δεν προκύπτει από τους κοινωνικούς ανταγωνισμούς κάθε ιστορικής εποχής. Άλλωστε, η αγάπη για κάποια αυθαίρετη πατρίδα, δηλαδή για μια τέτοια «από τα πάνω» επιβεβλημένη ενότητα, κατορθώνει να τους αμβλύνει, δημιουργώντας διαχωρισμούς με ό,τι περισσεύει από την δική της συνοχή. Έτσι, νομιμοποιεί κοινωνικά την παραβίαση, τον εγκλεισμό, την κακοποίηση και τη θανάτωση ζωών μεταναστ(ρι)ών εντός, εκτός κι επί των συνόρων. Ο Έβρος είναι μόνο η αφορμή για τον ρατσιστικό παροξυσμό αυτού του καιρού. Είναι η φυσική συνέχεια του ρατσισμού στην ελληνική κοινωνία, κι όχι κάτι άνευ προηγουμένου, όπως ακούμε συχνά πυκνά τον τελευταίο καιρό. Δεν έχουμε ξεχάσει την άνοδο της χρυσής αυγής, τα αντιαλβανικά πογκρόμ του '04, την μανωλάδα, τον άγιο πανελεήμονα, όπως και άλλα αμέτρητα περιστατικά. Σε αυτή την πρόσφατη συγκυρία είδαμε την σύσταση ενός μη θεσμικού στρατού από αγανακτισμένους έλληνες πολίτες. Η κινδυνολογία και η στοχευμένη φρασεολογία των μίντια, οι ελληνόψυχοι σελέμπριτιζ που ανέβαζαν γαλανόλευκες σημαίες στα προφίλ τους κι οι παπάδες που ευλογούσανε όπλα και χειροπέδες που προορίζονταν για τα σύνορα˙ αφύπνισαν τον έλληνα. Σηκώθηκε και πήγε στα σύνορα να πολεμήσει τους «εισβολείς μετανάστες» στο πλάι του στρατού, μάζεψε είδη πρώτης ανάγκης, όπως tie wrap, για να τα στείλει στους «ακρίτες» μην και τους ξεφύγει ο εχθρός· και το βραδάκι γύρισε σπίτι του γεμάτος περηφάνεια έτοιμος να καυχηθεί για τα κατορθώματα του. Η «τεταμένη» κατάσταση στον Έβρο επιβεβαίωσε στον εθνικό κορμό την ανάγκη για έναν καλά οργανωμένο και πάντα διαθέσιμο στρατό, που να εγγυάται την υπεράσπιση της τιμής και την ακεραιότητα του έθνους, αλλά και την συνέπεια της εθνικής συνείδησης του ίδιου του κράτους. Ας μην ξεχνάμε όμως και τα γεγονότα στα νησιά. Με την ανακοίνωση της δημιουργίας κλειστών κέντρων κράτησης η κατάσταση οξύνεται, κι υπό την απειλή επίταξης περιουσιών, ξεσηκώνονται και οι έλληνες του νησιού. Πολιτοφυλακές αποτρέπουν βάρκες με μεταναστά να δέσουν σε λιμάνια, επιτίθενται σε μετανάστες και εργαζόμενες σε μκο, καίνε ολοσχερώς δομές αλληλεγγύης. Αυτά τα περιστατικά αποτελούν τα ομοιοστατικά αντανακλαστικά του εθνικού κορμού απέναντι στους καταπιεσμένους. Αυτή η ενότητα που διαιωνίζει τους διαχωρισμούς είναι εχθρός.

[Υ.Γ.: Κατά την χρονική στιγμή που το κείμενο πήγαινε για τύπωμα, στην περιοχή της πέλλας, σκουπίδια βγαλμένα από τον ελληνικό βούρκο έβαλαν φωτιά σε ξενοδοχείο που προοριζόνταν να φιλοξενίσει μετανάστ(ρι)ες που θα μεταφέρονταν από τα νησιά].

... για τον covid-19

Η συγκυρία του Covid-19 δημιούργησε το πιο πρόσφορο έδαφος για το κράτος, ώστε να εφαρμόσει και να κανονικοποιήσει στο έπακρο της την αντιμεταναστευτική «πολιτική» του. Αυτή η πανδημία ήρθε ως ο καλύτερος αντιπερισπασμός, ώστε η κυβέρνηση να εξιλεωθεί για τα αίσχη των ματάδων στη Λέσβο και τον Έβρο και χρησιμοποιώντας ως πρόταγμα τη διατήρηση της δημόσιας υγείας να μετατρέψει τα «ανοιχτά» κέντρα κράτησης σε κλειστά. Αφού απέτυχε αρχικά η θεωρία περί μετάδοσης του ιού στην ελλάδα μέσω των μεταναστ(ρι)ών, καθώς διαγνώστηκαν αρνητικά τα δύο «ύποπτα» κρούσματα στην Λέσβο και έγινε δύσκολη η δαιμονοποίησή τους και γι' αυτό το ζήτημα εφαρμόστηκαν πιο «πρακτικά» μέτρα. Με την εμφάνιση των πρώτων επιβεβαιωμένων κρουσμάτων τα κέντρα κράτησης τέθηκαν υπό δεκατετραήμερη καραντίνα, η οποία πρακτικά σήμαινε την απαγόρευση εισόδου/εξόδου των ατόμων από και προς το κέντρο, χωρίς -φυσικά- να παρθεί κάποιο μέτρο εντός αυτού. Ακόμα διαμένουν 8 άτομα ανά κοντέινερ, ακόμα δεν έχουν νερό στη Μόρια, ακόμα δεν τους παρέχονται μάσκες και αντισηπτικά με το αποκορύφωμα όλης αυτής της κατάστασης να σημειώνεται στην Χίο, στο κέντρο κράτησης της ΒΙ.ΑΛ. , όπου μία μετανάστρια με συμπτώματα κορωνοϊού και ενώ είχε ζητήσει επανειλημμένως να μεταφερθεί στο νοσοκομείο πέθανε μέσα στο κέντρο. Κανένα από τα δελτία τύπου των 6 όμως δεν αναφέρθηκε σ' αυτό το θάνατο, ούτε στις συγκρούσεις που ξέσπασαν αργότερα (στο κέντρο) μεταξύ ματάδων και μεταναστριών, για τον ίδιο λόγο που δεν αναφέρθηκαν στην απεργία πείνας που είχαν ξεκινήσει οι μετανάστ(ρι)ες ράβοντας τα στόματα τους με κλωστή και για τον ίδιο λόγο που τα κρούσματα στα κέντρα κράτησης αναφέρονται ως ξεχωριστά από τα κρούσματα στην ελλάδα (κάνοντας και τις ανάλογες προσθαφαιρέσεις). Γιατί για το κράτος και τους υπερασπιστές του, οι μετανάστ(ρι)ες είναι πολίτες β-διαλογής και ως τέτοιοι/ες αντιμετωπίζονται.

...για το εμπ

Οφείλουμε, τελικά, να επαναληφθούμε καταδεικνύοντας ξανά το ρατσιστικό χαρακτήρα του ιδρύματος στο οποίο βρεθήκαμε να κινούμαστε, του Πολυτεχνείου των παγκόσμιων κατατάξεων, της έρευνας για την Αλήθεια, της ελεύθερης διακίνησης ιδεών, του Πολυτεχνείου του '73. Τις τελευταίες δεκαετίες, το εμπ φροντίζει να διατηρεί τη θέση του στις ολοκληρωτικές εκφάνσεις του σύγχρονου καπιταλισμού, παράγοντας τεχνογνωσία για - και σφίγγοντας το χέρι με - παράγοντες του στρατοαστυνομικού συμπλέγματος. Είναι φρέσκα στη μνήμη μας τα έργα του: θερμικές κάμερες στον Έβρο για την επιτήρηση των συνόρων (2012) και μη επανδρωμένα αεροσκάφη (2018), συστήματα εντοπισμού μεταναστ(ρι)ών στα θαλάσσια σύνορα σε συνεργασία με τη frontex (JASON/POSEIDON - 2013), υπογεγραμμένες συνεργασίες εργαστηρίων Κατεργασιών Υλικών (της σχολής Μηχανολόγων Μηχανικών) και Οργανικής Χημικής Τεχνολογίας (της σχολής Χημικών Μηχανικών) με το Γενικό Επιτελείο Ναυτικού (2016), radar υψηλής ικανότητας ανίχνευσης, αναγνώρισης, ταυτοποίησης των «εγκληματικών και επικίνδυνων στοιχείων» που δύναται να εντοπιστούν στα ευρωπαϊκά σύνορα (RANGER - αναστάλθηκε το 2018), δίκτυο επικοινωνίας και ανταλλαγής πληροφοριών των ευρωπαικών λιμενικών και συνοριοφυλακών για πλήρη φύλαξη των συνόρων (ANDROMEDA - 2019 σε εξέλιξη μέχρι και σήμερα). Έργα που, σύμφωνα με τον κανονισμό δεοντολογίας των ερευνητικών του προγραμμάτων, "δεν συμμετέχουν σε έρευνες για πολεμικούς σκοπούς οποιασδήποτε μορφής, με εξαίρεση την έρευνα για τις αμυντικές ανάγκες της χώρας". Η πολιτική του εμπ είναι σαφής. Η αναβάθμιση των υλικοτεχνικών δομών των συνόρων αποτελεί "αμυντική ανάγκη" – για την αντιμετώπιση κάποιας επίθεσης των εισερχομένων μεταναστ(ρι)ών, την επιτήρηση και διαχείρησή τους, ενισχύοντας έτσι την προσπάθεια για τη συστημική τους εξόντωση. Εξόντωση, εκφάνσεις της οποίας βλέπουμε στις ανταποκρίσεις από τον Έβρο και το Αιγαίο του σήμερα, ενώ τα υλικά της μέσα σχεδιάζονταν και υλοποιούνταν (ή σαμποτάρονταν) με το πέπλο της ουδέτερης επιστήμης στα εργαστήρια δίπλα μας. Χωρίς φυσικά να παραλείπονται, αφενός οι οικονομικές απολαβές από την παραγωγή αυτή της έρευνας, και αφετέρου η ενίσχυση της παρουσίας/φήμης και αλληλεπίδρασής του με ολοένα και περισσότερους κλάδους του δολοφονικού εθνικού κορμού (στρατός, κυβερνητικοί φορείς, μεγάλο κεφάλαιο). Τέλος, από τις ευθύνες που του καταλογίζουμε, δεν θα λείπει και ο ρόλος του – ως θεσμικό ίδρυμα – που θέλει κανονικότητα στα μυαλά των φιλόδοξων επιστημόνων την ενίσχυση την εθνικής (αυτο)κυριαρχίας. Φροντίζουμε να υπενθυμίζουμε λοιπόν, στους καθηγητάδες των οποίων οι βρωμοδουλειές συνέβαλλαν στη διευκόλυνση των συνοριοφυλάκων, η επιστήμη τους κυνηγά, φυλακίζει, και δολοφονεί τους κατατρεγμένους του κόσμου.

αυτοδιαχειριζόμενο

στέκι πολυτεχνείου

Αίθουσα 11, Κτ. Χημικών Μηχανικών
http://stekipolytexneiou.squat.gr/